

mod Maalestokken, at den kunde forsvinde, nemlig naar der ikke mere eksisterede $3\frac{1}{2}$ pCt.s lgl. Obligationer, da er hertil at sige, at den Tid, da $3\frac{1}{2}$ pCt.s kongelige Obligationer ikke mere eksistere, efter alt, hvad man kan se, vil være en saa fjern Fremtid, at man rolig kan bygge en Lovbestemmelse paa disse Obligationers Eksistens. Hvad der ligger ude i en saa fjern Fremtid, har man Lov til at opsætte til et nyt Lovforslag, og man behøver ikke at frygte for, at der muligvis en Gang kunde være Anledning til at give en ny Lovbestemmelse med Hensyn til Reguleringen. Saa længe der findes kongelige $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer, giver Vædringsforslaget, saadan som det er, den tiltrækkelige Selvbeægélighed. Hermed tillader jeg mig at anbefale det Vædringsforslag, jeg har fundet det rigtigt at stille.

Finansministeren (Lüttichau): Det er kun lidt jeg har at tilføje efter de nu fremkomne Udtalelser. Den ærede Vædringsforslagsstiller saavel som den ærede Ordfører for Lovforslaget have jo indrømmet, at det, der toges Sigte paa, ikke kan kaldes specielt Landejendomme, det indbefatter ogsaa Købstadejendomme. Det er jo for øvrigt noget, jeg maa indrømme, at det vilde være retfærdigt at tage alt med, naar man ellers kunde gaa ind paa Tanken. Det er ligeledes indrømmet, at det er betydelige Beløb, det drejer sig om, det er ikke alene de under Finansministeriet forterende Kapitaler, men det er ogsaa de under andre Ministerier og specielt under Kultusministeriet hørende betydelige Fonds og andre Pengemidler, saa at det ikke er uden finansiell Betydning, hvad der her foreslaas gennemført. Det er fremdeles min Anskuelse, at man ikke i den Forstand, som her er gjort Forsøg paa af den ærede Stiller af Vædringsforslagene, kan stille Statens Forpligtelser til at søge at opnaa en lavere Rente af sin Gæld lige med en Forpligtelse til af Debitorerne at kræve en dertil svarende lavere Rente. Det er jo desuden aabenbart, at naar vi nu have omtrent 100 Millioner $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgæld, ere vi endnu langt fra komne til det Resultat, at man kan sige, at Statsgælden nu er belastet med en lavere Rente end før. Det er kun delvis gennemført. I denne Forbindelse vil jeg ganske bekræfte, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at det er saavel den uopsigelige Del af den $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgæld som den amortisable $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsgæld, der er underkastet samme Opsigelsesfrist og samme Opsigelsesdato, nem-

lig for den sidste Vedkommende den 1te Marts 1897, ligesom begge her nævnte Dele af Statsgælden kunne opsiges med Kvartaars Varjel. Naar der endnu er saa lang Tid tilbage til det Tidspunkt er kommet, hvor Opsigelse bør finde Sted, ser jeg ogsaa deri et Moment, som peger hen paa, at man endnu har Tid til Overvejelse, selv om man er enig om det Maal, der bør tilstræbes med Hensyn til Statsgældens Konvertering. Jeg kan derfor ikke andet end fastholde, hvad jeg før har udtalt, at det forekommer mig, at den naturlige Udvikling er den at afvente, om Rentefoden gaar nedad, som den er begyndt, og at afvente nogle stærkere Udslag af den nedagaende Bevægelse, før der overhovedet kan være Tale om at nedsætte Renten af Statsaktiverne. Jeg kan foreløbig indskrænke mig til, hvad jeg nu her har udtalt.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Den ærede Vædringsforslagsstiller har misforstaaet mig, naar han har opfattet mine Udtalelser saadan, at jeg skulde være den, der vilde foretrække en større Demonstration fremfor en mindre. Jeg gentager, at jeg hverken nu eller før har opfattet min Deltagelse i dette Lovforslag som nogen Demonstration. Det, jeg har sagt, er kun, at det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) opfattede det som en Demonstration og derfor lige saa vel fra sit Standpunkt maatte kunne gaa med til den større som til det, jeg troede, han vilde opfatte som den mindre Demonstration. Jeg hører nu imidlertid, at Forholdet er det, at naar det ærede Medlem har opfattet Lovforslaget som en Demonstration og stillet sit Vædringsforslag dertil, har det været, fordi Vædringsforslaget var noget, der forsvarligt kunde gennemføres, noget, der var godt og gavnligt og i og for sig praktisk og tillige, som det ærede Medlem sagde, forsvarligt. Deraf antager jeg, man modsætningsvis kan udlede — og det laa ogsaa i det ærede Medlems Udtalelser — at Lovforslaget i det Omfang, hvori det foreligger fra Forslagsstillerne, er usforsvarligt. Jeg skal nu ikke her ved 2den Behandling komme ind paa en udførlig Fremstilling af de Grunde, der efter min og mine Medforslagsstilleres Mening fuldt ud reffærdiggøre og forsvarliggøre det foreliggende Lovforslag; det hadde jeg Lejlighed til allerede ved 1ste Behandling, og det er ogsaa noget, der tidligere ved forskellige Lejligheder har været forhandlet her i Tinget. Jeg tror, at det ærede Medlem vil komme til at staa forholdsvist ene med sin Opfattelse af det usforsvarlige i Lovforslaget